

Over de eerste jaren van dit gebouw is weinig bekend. Er wordt gezegd dat er hier al iets stond in de Normandische of zelfs Saksische tijd. Er zijn aanwijzingen dat het gebouw in het midden van de 16^e eeuw een nieuw dak kreeg, en de balken van de zoldering dateren wellicht ook uit die tijd.

De meeste St Cuthbert kerken in het noorden van Engeland zijn naar hem vernoemd toen hij in latere eeuwen werd vereerd. We weten niet of onze kerk in die tijd is ontstaan of dat men in Kentmere Cuthbert al eerder vereerde. Mogelijkerwijs was hier bij de 1000 jaar oude taxusboom bij een ommuurde begraafplaats al een plek waar mensen een geloof beleden en misschien was St Cuthbert bij hen bekend.

Het is een feit dat Kentmere al lang bestond voor de tijd van Cuthbert. In onze vallei zijn resten gevonden van bewoning door Neolitische en Keltische mensen en ook Noormannen. Voordat er wegen werden gebouwd lag de kerk bij een kruising van twee belangrijke paden die gebruikt werden voor het vervoer van voorwerpen door pakpaarden. Het pad naar het westen ging over de Garburn Pass naar Troutbeck, die naar het oosten over Green Quarter Fell via Stile End naar Longsleddale. Het paardenpad naar het noorden ging over de Nan Field Pas naar Shap en Penrith. Het pad naar het zuiden ging door onze vallei naar de kust. Het is heel goed mogelijk dat de monniken uit Lindisfarne over dit pad zijn getrokken, maar of ze hier een poos hebben gewoond of een kerk hebben gebouwd weten we niet.

Het eerste echte bewijs van het bestaan van een kerk vinden we in 1453 als we in de annalen van de Cumberland en Westmorland Archeological Society lezen dat er een kapel in Kentmere is die een eigen priester heeft. Wat voor die tijd gebeurde is giswerk. Later werd de plek bezocht door the Reverend Thomas Machel, Vicar van Kirkby Thore en Chaplain van Charles II. In *'Towards a History of the Barony of Kendal'* (1691-3) schrijft hij:

'De kapel in Kentmere is een groot statig gebouw met kleine raampjes hoog in de muren. De kapel is groot en is hoog om er een dak van lood op te leggen en heeft een toren, die lang geleden is verdwenen. De kapel is gebouwd door ene Ariary uit onze vallei. De kapel ziet er ook zo oud uit door de taxus boom. Er is een klok die men kan luiden. Rushbearing (het Biezenfeest) vindt plaats op St James Day.'

Rushbearing is een traditie die voorkomt in dorpen als Grasmere en Ambleside in Noord Engeland. Kinderen lopen in een optocht in mooie kleren door een dorp met biezen of riet en bloemen in hun handen en alle dorpingen komen kijken. Ze gaan dan de kerk in en leggen de biezen op de grond voor de komende winter. In Nederland is dit feest volkomen onbekend, trouwens in de rest van Engeland ook.

U loopt de kerk binnen via de enige overgebleven deur via het portiek in de zuidmuur. Aan beide kanten van het portiek staan twee grafstenen die dateren uit 1764 en het begin van de 19^e eeuw. De laatste grafsteen herinnert aan het verlies van de vrouw en drie kinderen van een predikant binnen vier jaar. Door de deur komt u in de eenvoudige plattelandskerk met simpele glasramen. Geen beelden, geen glas in lood. Door het grote raam aan de oostkant heeft u een schitterend uitzicht op de Green Quarter Fell die 426 meter hoog is. Het eenvoudige doopvont staat op de traditionele plaats vlakbij de kerkdeur hetgeen weergeeft dat de heilige doop het begin is van het leven van een Christen. Het doopvont is waarschijnlijk een gift bij de restauratie van de kerk in de tijd van koningin Victoria.

Bij de preekstoel vindt u een schitterende gedenkplaat ter herinnering aan Bernard Gilpin, een van de dominees uit de tijd van koningin Mary Tudor. Hij werd later Fellow van Queen's College in Oxford, Rector van Thornton-le-Moors, Vicar van Norton, Rector van Houghton-le-Spring en Archdeacon of Durham, maar weigerde Bishop van Carlisle te worden. Hij stond bekend als 'Apostle of the North' en stierf in Houghton-le-Spring, County Durham in 1583. De gedenkplaat is 'Art Nouveau' en werd gemaakt door de Keswick School of Industrial Arts in 1901.

Naast de preekstoel ziet u een geborduurd preekstoelkleed dat ontworpen en gemaakt is door Beatrice Munro Robinson in 1963 als gift aan haar broer en schoonzuster Arthur en Margaret Mackenzie Robinson die 40 jaar in Greenhead in Kentmere woonden. Beiden waren Prebyteriaans, maar waren trouwe kerkgangers in St Cuthbert's Church. Mrs Robinson was ook organist in de kerk. Voor de gemeente is het geborduurde kleed heel belangrijk en het lag van 1962 tot 2002 op de lessenaar, maar wegens enige slijtage werd het vervangen door kleden in de kleuren van de jaartijden op de altaarkleden.

Andere gedenkplaten zijn gemaakt bij de verbouwing van de kerk in 1756 en in 1866 toen er ook een toren kwam. Vlakbij het doopvont vindt u een gedenkplaat waarop het werk van ene John Gilpin staan vermeld. Hij deed veel werk voor de kerk en haar gemeente en tot op de dag van vandaag krijgt de kerk steun van de Gilpin Trust waar wij erg dankbaar voor zijn.

Het altaar is uniek omdat het gemaakt is natuursteen afkomstig van steengroeves hier in Kentmere en gebouwd is door plaatselijke steenhouwers. Het is in de dertiger jaren van de 20^e eeuw geplaatst.

Op de lessenaar ziet u een gedenkplaat waarop staat dat hij door de leerlingen van de Day School in 1906 werd gegeven aan de kerk. Joseph Hayton, een boer uit de buurt, maakte de adelaars die op een latere datum op de lessenaar geplaatst werden.

Toen Kentmere in 1963 electriteit kreeg werden de olielampen aangepast aan de nieuwe energie.

Het orgel dat afkomstig is uit de Wesleyan Chapel in Kirkby Stephen werd omstreeks 1912 in deze kerk geplaatst. In 1982 werd het gemoderniseerd en aangepast door J.P.Hall. Het is nu een modern door electriciteit aangedreven orgel. Boven het klavier is de naam van de maker te vinden. Misschien is het gebouwd door Wilkinson's Organ Works in Kendal, maar het bordje met deze naam is duidelijk geplaatst op de plek waar een ander bordje heeft gezeten. Wilkinson heeft het orgel wellicht gerenoveerd toen het uit Kirkby Stephen werd overgebracht. Het is ook mogelijk dat Wilkinson toch heeft meegewerkt aan de bouw van het oorspronkelijke orgel.

De Churchwardens' Staves zijn van 2001. De versieringen bovenaan zijn gebeeldhouwd door Bob Cannan uit Kendal uit de horens van rammen en zijn een gift van de Staveley with Kentmere Mothers' Union.

Net als andere delen van het Lake District is Kentmere een bloeiende gemeenschap, een plek waar mensen wonen en werken. In de vallei is een pottenbakkerij in een oude watermolen aan de rivier de Kent, een van de snelst stromende rivieren van Engeland die in 20 mijl een hoogteverschil van 800 meter overbrugt. In andere molens werden garenklosjes gemaakt voor de textiel industrie. Vroeger was er ook veel 'cottage industry' in de vallei. Er werd veel schapenwol gesponnen, geveerd en geweven. Elk jaar worden er in september sheepdog trials georganiseerd op de wijde velden bij de kerk. Het vroegere Kent Mere, het meer in de vallei, werd ongeveer 100 jaar geleden drooggelegd, toen de boeren meer grond nodig hadden voor de landbouw. Toen het meer opdroogde ontdekte men afzettingen van diatomite, een waardevol isolatiemateriaal. Dit diatomite werd gewonnen in mijnen en verwerkt. Tegenwoordig is dit bedrijf in handen van Hollingsworth and Vose, Air Filtration Ltd. Delen van de oudste mijnschachten zijn volgelopen met water en hebben een meer gevormd in de vallei.

x